

De Uitverkorene

Cynthia Fridsma

1 – Writersblock

*** Londen, 28 februari 2013 ***

Een jonge vrouw zat op de stoeprand bij een oud gebouw. Ze deed wat cocaïne op een lepel, maakte het spul met een aansteker vloeibaar en injecteerde zichzelf ermee. Achter haar stond haar dealer, die ze in ruil voor de drugs seksueel had bevredigd. Een scherpe pijn liet haar opkijken in de gemene ogen van haar dealer. Zijn mes sneed haar keel open, bloed gutste langs haar hals. Ze snakte naar adem, bracht haar handen omhoog en ...

Richard McKenna masseerde zijn hand bij die laatste zin. Hij nam nog een slok van zijn koud geworden koffie en wreef de slaap uit zijn ogen. Vermoeid staarde hij naar zijn laptop om de woorden terug te lezen. Ontevreden over het resultaat verwijderde hij alles—shit, en nu? Hij woelde door zijn haar. Als het hem niet lukte om zijn boek te schrijven, dan kon hij niet met Glory Maryland trouwen.

Er speelde een glimlach op zijn gezicht bij de gedachte aan haar. Gisteren waren ze nog bij elkaar geweest in een hotelkamer in Londen. Het was een avond vol passie, maar na afloop vroeg ze naar zijn boek. Hij had haar verteld dat hij zijn laptop niet bij zich had. In werkelijkheid had hij nog geen woord op papier staan. Hij had haar op de mouw gespeld dat zijn tweede boek nog voor het eind van de maand klaar zou zijn, maar dat was niets anders dan een leugen om eigen bestwil, bedoeld om haar gunstig te stemmen.

Zijn eerste boek, *Chasing Girls*, was verfilmd en het succes was hem naar het hoofd gestegen. Hij had verwacht dat hij zijn tweede boek binnen een jaar zou afkrijgen. Maar in plaats daarvan had hij zich ingelaten met allerlei vrouwen en was niet meer aan schrijven toegekomen.

Drie maanden geleden had Glory hem het hoofd op hol gebracht. Ze was de vrouw van zijn uitgever, Donald Maryland. Het feit dat ze getrouwd was, betekende niets voor hem. Richard omringde zich het liefst met getrouwde vrouwen, want dan hoefde hij zich niet te binden. Maar dat was voordat hij verliefd werd op Glory, de roodharige schoonheid waar hij met zijn vingers niet af van kon blijven. Helaas kwam iedere keer zijn boek ertussen.

Hij had ontdekt waarom ze hem er iedere keer naar vroeg. Donald had hem in vertrouwen verteld dat hij zijn vermogen had verspeeld door te speculeren met vastgoedaandelen.

Het maakte hem niet uit dat Glory met hem aanpakte vanwege hun financiële problemen. Hij droomde ervan om haar weg te kapen van Donald zodat zij de zijne zou worden. Heel even speelde hij met de gedachte om open kaart te spelen met Donald. Hij schudde zijn hoofd. De uitkomst zou niet goed zijn.

“Verdomme, nu kan ik geen woord op papier krijgen! Dit is wel het laatste dat ik kan gebruiken!” schreeuwde hij hoewel er niemand aanwezig was om zijn klaagzang te horen. Het geluid van de telefoon deed hem opschrikken.

Met een diepe zucht keek hij ernaar. Had hij hem niet in gesprek gedaan? Nee, natuurlijk niet, dan zou hij niet rinkelen zoals nu.

In gedachte gooide hij het onding aan gruzelementen. In werkelijkheid staaarde hij er besluiteloos naar. Even later sloeg het antwoordapparaat aan.

“Richard, ben je er? Neem even op wil je? Nou dan niet! Luister. Ik wil je zeggen dat ik het weet dat je me aan het belazeren bent met Glory! Ik vermoedde dit al een tijd, maar kon tot vandaag niets bewijzen. Ik heb een privédetective gehuurd en ...”

Het antwoordapparaat sloeg af. Richards ogen waren groot geworden toen hij Donalds stem herkende. Zijn gezicht werd warm en zijn hartslag versnelde. Met een ruk wierp hij de laptop naast zich op de bank en stond op.

“Het is voorbij, afgelopen, uit. Vaarwel wrede wereld!”

Nu de geest uit de fles was, wist hij dat Donald zijn gram zou halen. Donald zou het hem nooit vergeven dat hij het met zijn vrouw had

gedaan. Hem kennende, zou hij wraak met rente komen nemen. Richard had hem al eens betrapd toen Donald briesend van woede een eindredacteur die te laat was met een deadline, op staande voet had ontslagen.

Een paar minuten later sloeg het antwoordapparaat opnieuw aan.

“Richard, klootzak! Je kunt geen verstoppertje blijven spelen! Jij hebt mij belazerd met mijn vrouw en ik hou je aan de deadline! Hoor je me, hufter? Ik hou je aan de deadline! Jij maakt mijn huwelijk kapot en ik zal jou kapotmaken. Te beginnen met de deadline aan het einde van de maand en ...”

Opnieuw sloeg het antwoordapparaat af. Richards hart bonkte als een drillhamer in zijn borst. Het spel was uit! Het antwoordapparaat sloeg weer aan en hij gromde: “Godverdomme! Kan hij me niet met rust laten?”

Hij drukte zijn handen tegen zijn oren. Maar het was niet Donalds zware basstem die door de luidspreker klonk. Nee, nu was het de stem van Glory!

“Richard? Ben je daar? Donald weet dat wij iets met elkaar hebben en hij heeft me geslagen,” snikte ze. Daarna klonk er een ijzingwekkende gil.

Het zweet stond op Richards voorhoofd. Kwaad op zichzelf gooide hij zijn koffiemok stuk tegen de muur. De inhoud droop als een bruine vlek omlaag en druppelde op zijn witte tapijt.

“Verdomme!” Huiverend luisterde hij nog een keer naar Glory’s bericht. Haar gil aan het eind van de boodschap sneed door merg en been. Hij zakte neer op de bank terwijl zijn hart hem in de schoenen zonk.

Moet ik wel, of niet naar haar gaan, vroeg hij zichzelf af en wreef door zijn haar. Misschien heeft hij haar wel vermoord! Met een trillende hand reikte hij naar de telefoon om de politie te bellen, maar op dat moment ging die weer over. Als door een wesp gestoken trok hij zijn hand terug en gilde: “Ik ben niet thuis! Ik ben niet thuis!”

Hij drukte zijn handen tegen zijn oren en wiebelde als een klein kind op de bank.

“Help! Richard ...” Glory’s stem brak abrupt af, gevolgd door gestommel, glaserinkel en geschreeuw. Richard keek op, wreef hard over zijn ogen en luisterde naar de zoemtoon die volgde.

“Het is mijn schuld,” jankte hij en kneep zijn ogen dicht. In gedachte zag hij Glory op de grond liggen, onder de blauwe plekken. Donald stond bij haar met een honkbalknuppel en sloeg haar tot ze niet meer bewoog.

Richard schudde zijn hoofd en kreunde. “Nee, dat mag niet!”

Donald grijsde naar hem en wees met zijn honkbalknuppel. “Ik krijg je wel, mannetje!”

Richard liet zich op de grond vallen en kroop naar achteren. De scherven van zijn koffiemok prikten in zijn kont. Zijn rug bonkte tegen de muur. Donald kwam dichterbij om hem te slaan en hij hief beschermend zijn armen op. Er gebeurde niets.

Hij gluurde tussen zijn vingers. Donald was er niet. Hij was alleen in zijn appartement. Zijn verbeelding had hem parten gespeeld. Hij duwde zich overeind en strompelde op onvaste benen naar de badkamer waar hij met zijn vuist tegen de muur sloeg. Zijn oren suisden, maar hij voelde zich iets beter. De pijn in zijn rechterhand bedaarde hem wat. Hij draaide de koude kraan open en liet het water over zijn gekneusde hand stromen. Zijn knokkels waren geschaafd en bloedden een beetje, maar het was niet ernstig. Hij haalde een paar keer diep adem en spetterde water in zijn gezicht.

Ik moet naar haar toe! Hij depte zijn gezicht af en liep naar de keuken om een mes uit een la te pakken. Hij stak het op zak en sloot even later de deur van zijn appartement achter zich.

In de gang, op weg naar de lift, keek hij naar het plafond omdat de tl-verlichting flikkerde als een waarschuwing. Met tegenzin wachtte hij op de lift, die zich met een ping aankondigde. De lift bracht hem naar de ondergrondse garage waar allemaal dure auto’s waren geparkeerd. Er reed er één weg terwijl hij naar zijn rode Jaguar liep.

* * *

Met piepende banden kwam Richards auto tot stilstand. De ruim veertig kilometer die hem scheidde van Donalds huis had hij in een recordtijd afgelegd. Hij duwde de deur van zijn wagen open en stapte uit.

Op de oprijlaan stond Glory's auto. De voorruit was aan de bestuurderskant ingeslagen, een bijl stak er nog in. Richard slikte een dikke prop achter in zijn keel weg en trok de bijl met moeite los. Ermee bewapend liep hij naar de voordeur die uitkwam op de woonkamer. Zijn hart bonkte in zijn borst terwijl hij met het koude zweet op zijn voorhoofd naar binnen gluurde. Er brandde licht, maar verder was er geen teken van leven. Hij trok aan de deurkruk en ontdekte dat de deur niet op slot was. Voorzichtig duwde hij hem open en stapte naar binnen. Het leek wel alsof er een orkaan vrij spel had gehad. Alle meubels in de woonkamer lagen ondersteboven. Hij haalde zich voor de geest hoe Glory de meubels omverwierp om zich tegen Donald te beschermen die haar achterna zat met de bijl die hij nu stevig vasthield. Zijn blik gleed naar de telefoon: die was aan stukken geslagen. Dat was toen ze mij belde, bedacht Richard droevig en zijn fantasie sloeg op hol...

Glory was weggekropen en stond op. Zijn blik gleed naar de televisie waar een grote barst inzat. Donald probeerde Glory te raken, maar zij dook op tijd weg. Ze vluchtte naar buiten om in haar auto weg te rijden, maar Donald hij ... hij had haar bijna te pakken toen hij de bijl naar haar gooide. Ze dook weg, de bijl bleef achter in de voorruit stecken en ze rende weer naar binnen. Maar waar is ze nu? Hij keek om zich heen. Hier kon ze niet zijn.

Zijn blik bleef rusten op de keukendeur. Besluiteloos stond hij stil. Wat als Donald hem opwachtte? Wie weet zou hij als een duiveltje uit een doos tevoorschijn komen om hem neer te schieten.

Als in een vertraagde film zag hij hoe de kogel hem in zijn buik trof. De inslag deed hem ineenkrimpen van de pijn. Donald stapte naar voren en sloeg hem met de kolf in het gezicht. Versuft keek hij Donald aan, die de loop tegen zijn slaap duwde...

Over en uit, dacht Richard huiverend. Hij drukte zijn oor tegen de keukendeur en hoorde een zacht geruis. Hij fronste en besloot om

datgene te doen dat hem het meeste angst aanjoeg. Met een ferme duw deed hij de deur open en stormde naar binnen. Hij verwachtte dat Donald hem ieder moment zou neerschieten met zijn jachtgeweer. Maar dat gebeurde niet.

Hijgend keek hij in het rond. Alle pannen boven het fornuis hingen keurig op hun plaats. Hij tuurde naar de branders van het fornuis. Toen herkende hij de kenmerkende, ei-achtige, geur van gas. Snel draaide hij alle gaspitten dicht en opende een raam.

De koele bries die naar binnen woei bracht hem een beetje tot rust. Hij ademde een paar keer door zijn mond en staaarde naar de kelderdeur, die op een kier stond. Een gerucht vanuit de kelder prikkelde opnieuw zijn fantasie.

Richard kneep zijn ogen halfdicht en zag dat Donald bezig was om Glory achter een muur te metselen, zodat ze zou doodhonger. Waar deed dit hem aan denken? Juist: *Een vat Amontillado*, geschreven door Edgar Allen Poe.

Hij telde tot tien voordat hij de kelderdeur opende en daalde tree voor tree af, met zijn blik op oneindig. Met iedere stap die hij zette, voelde hij zijn hartslag oplopen. Hij ademde door zijn mond en likte af en toe zijn lippen af. Gelukkig scheen er een lampje en in stilte dankte hij de Lieve Heer voor die kleine gunst. Bij iedere stap wachtte hij, beducht op ieder gerucht, voordat hij verder ging.

Op de onderste trede herkende hij onmiskenbaar het geluid van een druppelende kraan. Nee, kranen, verbeterde hij zichzelf terwijl hij zich inspande om meer geluiden te onderscheiden. Maar buiten het gedruppel was het er stil.

Hij herademde een beetje en gluurde om de hoek. De geur van alcohol hing in de wijnkelder. Donald was altijd zeer zuinig op zijn wijn, dus waarom rook het hier dan zo naar verspilling? Hij tuurde de kelder in en kwam tot de ontdekking dat de meeste wijnflessen met geweld waren stukgeslagen. Onder zijn voeten knarste het glas toen hij er met zijn schoenen op stapte. Van Donald en Glory ontbrak ieder spoor.

* * *

Richard ging terug naar de woonkamer en hoorde toen Glory gedempt gillen. Hij verstijfde en keek omhoog. Met de bijl in zijn handen geklemd rende hij naar de gang, de trap op. Op de eerste verdieping zag hij geen steek voor ogen, het was er pikdonker, op een streep licht onder een deur na. Aangespoord door Glory's gegil rende hij ernaartoe en beukte met de bijl op de deur, die onder het geweld bezweek. Richard sprong naar binnen en staarde naar Donald die hem grimmig aankeek met een wapen in de aanslag. Ontzet staarde Richard in de loop. Einde oefening!

"Laat onmiddellijk die bijl vallen, of ik schiet een gaatje door die kop van je!" beet Donald hem toe. "Ik kan haar doodschieten, weet je?"

Hij drukte de loop van zijn revolver tegen Glory's hoofd en grijnsde. "Het is zo eenvoudig om de trekker over te halen! Daarna schiet ik een kogel door jouw hoofd."

Donald richtte zijn wapen weer op hem. "Ik kan kijken en genieten hoe jullie twee sterven. Maar dat gaat veel te snel. Ik wil dat jullie mijn pijn voelen. Vooral jij, Richard! Want alles wat ik liefheb, heb jij van mij gestolen! Jullie beiden," gromde hij. "Ga verdomme op het bed zitten. Ik wil dat je naar de foto's kijkt die op het hoofdkussen liggen."

Richard slikte een paar keer. Omdat hij nog niet in beweging kwam, schoot Donald in de lucht. De kogel kwam in het plafond terecht. Richard kromp in elkaar en voelde een beetje kalk op zijn hoofd vallen. In een reflex wilde hij die uit zijn haren vegen, maar daar kreeg hij niet de kans voor. Donald snauwde ongeduldig: "Schiet op, klootzak. Ik heb niet de hele dag de tijd!"

Met lood in zijn schoenen liep Richard naar het bed. Hij ging erop zitten en bekeek de foto's die daar verspreid lagen. Hij herkende de gezichten op de foto's: het waren zijn minnaressen!

Donald drukte de loop van de revolver tegen zijn hoofd.

"Ik zie aan je kop dat je de dames herkent. Kijk nog maar eens goed, want het zal de laatste keer zijn dat je ze ziet. Ze zijn namelijk allemaal dood, hoor je me? Ze zijn morsdood! En jij zult hen straks vergezellen en ze in het hiernamaals zien, als zoiets bestaat!"

Hij duwde de loop van zijn revolver onder Richards kin. Er welden tranen op in Richards ogen en hij prevelde zacht een schietgebedje. Als reactie daarop begon Donald sadistisch te lachen.

“Ja, Richard, ze zijn morsdood! Vermoord met deze revolver. Uit hun lijden verlost als een stel hondsdolle honden. Het is allemaal jouw schuld!” Hij hield demonstratief zijn revolver voor Richards gezicht en schreeuwde: “Jij hebt immers mijn vrouw geneukt!” Daarna richtte hij zijn revolver op Glory. “Zij is ook je minnares en lieg daar niet over, want ik heb de foto’s gezien.” Met één hand haalde hij een envelop uit zijn binnenzak.

Richard wilde opstaan omdat Donald niet naar hem keek, maar Donald reageerde meteen. Hij vuurde een tweede kogel af, die rakenlinks langs zijn oor vloog.

“Daar blijven!”

Donald deed een paar stappen achteruit, terwijl Richard met bevende vingers aan zijn oor voelde. Zijn vingers werden nat van het bloed.

“Het is alleen maar een schramshot,” reageerde Donald schamper. “Glory, ga naast die kloothommel zitten! Nu meteen!”

Glory kwam echter niet in beweging. Al wat ze deed, was huilen en om vergeving smeken. Dit maakte Donald alleen maar kwader. Hij schoot op haar; de kogel boorde een gat in de vloer, vlak voor haar handen. “Verdomme,” schreeuwde hij, “doe wat ik zeg!”

Hij is gek geworden, flitste het door Richard heen. Dit gaat verkeerd aflopen! Hijgend zei hij: “Donald, zal ik bij haar zitten? Zie je niet dat Glory ...”

“Hou je bek, klootzak!” Donald liep een stuk naar voren en duwde de revolver tegen het huilende gezicht van Glory. Er ging een steek door Richard heen. Hij kon niets anders dan machteloos toekijken. Gefrustreerd balde hij zijn vuisten.

“Oké,” zei Donald iets kalmer en ademde door zijn mond. “Ik ben de ergste nog niet. Jullie mogen samen sterven. Richard, ga maar bij haar zitten, als een hond op handen en knieën, net zoals Glory. En loop rustig, anders schiet ik je meteen aan gort.”

Donald deed een paar stappen naar achteren. Hij hield Richard, die met knikkende knieën naar Glory liep waarbij de tranen langs zijn wangen stroomden, nauwlettend in de gaten. Zoals Donald hem had geïnstrueerd, ging hij op handen en knieën naast haar zitten.

“Die krokodillentranen zullen je niet helpen, jullie geen van tweeën.” Donald gooide een aantal foto’s naar Richards hoofd. “Kijk naar die foto’s. Wat zie je?” Donald schreeuwde zo hard, dat Richard zijn ogen dichtkneep. Donald trakteerde hem op een schop in zijn zij.

Er ontsnapte een “oef” uit Richards mond terwijl hij de schop incasseerde en tegen Glory aanstootte. Heel even keek hij haar aan en snikte: “Het spijt me, Glory, liefste. Het spijt me!”

“Je moet je spijt aan mij betuigen, ik ben degene die belazerd wordt,” reageerde Donald die bijna in Richards gezicht spuugde. Hij duwde zijn revolver tegen Richards rechterslaap.

Het zweet brak Richard uit. Er verschenen donkere vlekken voor zijn ogen en hij begon naar adem te happen.

“Kijk naar die foto’s, zei ik,” drong Donald aan. Het wapen drukte tegen Richards slaap en Donald schopte hem nog eens. “Wat zie je verdomme!”

Richard lag nu plat op de vloer. Hij hoorde Glory op de achtergrond snikken. Alles draaide voor zijn ogen. Het werd stil terwijl zijn oren suisden.

Er werd een plens water in zijn gezicht gegooid. Richard opende zijn ogen en staarde proestend in het grimmige gezicht van Donald die een foto voor zijn neus hield. “Wat zie je?”

Met tegenzin bekeek Richard de foto toen Donald zijn vraag herhaalde.

“Dat ben ik met Glory,” antwoordde hij hijgend.

Glory snotterde en Richard had echt met haar te doen. Als hij niet op haar avances was ingegaan, dan was dit allemaal niet gebeurd. Maar nu was het te laat. Ze moesten de ultieme prijs betalen: met hun leven!

“Heel goed,” zei Donald. Zijn stem klonk iets kalmer. Richard wilde overeind komen, maar moest dat met een klap in zijn gezicht bekopen.

Tot zijn grote verbazing begon Donald opeens hardop te lachen, alsof hij zojuist een goede mop had gehoord.

“Je geloofde mij, nietwaar Richard?”

Met een rauw geworden stem vroeg Richard: “Waar heb je het over?”

“Over de moorden op je minnaressen. Ze leven nog steeds! Sterker nog: ik heb ze nooit met een bezoekje vereerd. De foto’s van je minnaressen had Glory uit je album gepakt. Je weet wel: het album waarin je al je veroveringen bewaart met onder andere foto’s, stukjes schaamhaar en andere ‘liefdes’-voorwerpen. Je verzameling deed ons denken aan de trofeeën van een seriemoordenaar. Het enige dat jou van een seriemoordenaar onderscheidt, is dat jouw slachtoffers allemaal nog leven. Jezus, hoeveel vrouwen heb je in godsnaam in je album verzameld? Glory had de tel na dertig vrouwen opgegeven. Het is geen wonder dat je geen woord op papier hebt gezet. Met al die vrouwen om je heen kom je daar helemaal niet aan toe. Je grootste hobby is seks, jij zieke klootzak!”

Richard wist zich geen houding te geven. Half verdoofd als hij was, drongen Donalds woorden nauwelijks tot hem door. Eerst werden hij en Glory met de dood bedreigd en nu vertelde Donald, min of meer, dat het allemaal doorgestoken kaart was. Als dat werkelijk zo was, waarom hield hij hem dan nog onder schot? Hij wilde opstaan, maar Donald belette hem dat door hem opnieuw een schop in zijn zij te geven. Richard begreep er echt helemaal niets meer van. Hoe wist Donald trouwens van het bestaan van zijn hobby af? Achterdochtig keek hij naar Glory, die nog steeds snotterde. Zij was de enige die van zijn album afwist. Hij had haar verteld dat hij met zijn hobby was gestopt uit liefde voor haar.

“Wat is dit allemaal voor gelul? En hoe weet jij dat van mijn hobby?” flapte hij eruit.

“Ik moest het hem wel vertellen, Richard. Donald bedreigde mij met de dood. Ik vertelde hem over je album en ...” Glory’s stem werd gesmoord door een harde snik.

Donald loste een waarschuwingsschot in de lucht en er viel opnieuw wat kalk naar beneden. Ontzet keek Richard heel even opzij

naar Glory. Aan haar reactie te zien was hij niet de enige die geschrokken was.

“Ik was hier aan het woord,” zei Donald. “Deze komedie moet nu maar eens afgelopen zijn. Ik zie aan je gezicht dat je er nog steeds geen snars van begrijpt. Ik zal het je uitleggen. Wat we hier doen, is niets meer dan een spel. Het idee had ik van *Chasing Girls*. Herkende je het niet? Het omvergeworpen meubilair, de gebroken wijnflessen in de kelder? En dan het geschreeuw op de bovenverdieping?”

Het werd Richard koud om het hart. Achterdochtig vroeg hij: “Wat zeg je?”

Glory kwam overeind. “Ja, het is waar. Donald en ik hebben het allemaal voorbereid en in scène gezet om je weer aan het schrijven te krijgen. “Want je denkt toch niet dat ik echt van je hou? Je zou aan mij alleen trouwens nooit genoeg hebben vanwege je seksverslaving.”

Zowel Donald als Glory lachte kil bij het zien van zijn bevreemde blik.

“Gisteravond in het hotel viel het je op dat ik mijn mobieltje pakte toen ik naar de badkamer ging. Dat deed ik iedere keer nadat wij met elkaar naar bed waren geweest om een sms naar Donald te sturen.”

“Soms belde ik je op nadat ik het bericht van mijn vrouw had gelezen,” vulde Donald haar aan, “en dan vroeg ik aan jou hoe het met de status van je boek is gesteld. Terwijl ik wist dat je met Glory naar bed was geweest. Op die manier hoopten wij dat je schuldgevoel zo groot zou worden, dat je uiteindelijk weer aan je boek zou gaan werken. Want zie je, wij zijn radeloos. Zoals je weet, heb ik veel geld verloren op de aandelenmarkt en de enige manier om uit de schulden te komen, is als jij je boek op tijd af hebt. De mensen hebben gesmuld van je vorige roman en de nieuwe zal ongetwijfeld ook een groot succes worden.”

“Ja, Richard. Ons geld begint op te raken en jij bent degene die ons uit de brand moet helpen,” beaamde Glory. Ze keek even naar Donald en vervolgens naar hem.

Verward ontweek Richard haar blik. Ze had hem verraden! Hij voelde de tranen in zijn ogen branden, met moeite wist hij ze te bedwingen.

“Maar gisteren veranderde er van alles,” vervolgde Glory. “In plaats van mij je manuscript te overhandigen, vroeg je of ik met je wilde trouwen.”

“Precies, toen wisten wij dat het tijd was voor een andere strategie,” vulde Donald aan. “Daarom hebben wij dit alles in scène gezet. En we hebben Ian McArthur op de hoogte gebracht dat zijn vrouw hem met een ander bedriegt. Ik neem aan dat je weet wie ik bedoel?”

Richard knikte. Hij wist maar al te goed wie Ian McArthur was: Helens echtgenoot, die momenteel in de gevangenis zat. Helen had hem verteld dat haar man geld had verduisterd en daarom was gearresteerd.

“Natuurlijk ken je zijn naam, je slaapt immers met zijn vrouw. Maar wist je dat Ian lid is van de IRA? De werkelijke reden waarom hij is gearresteerd is niet vanwege diefstal. Welnee, hij was medeverantwoordelijk voor de bomaanslag van 7 juli 2005 in Londen. Ik weet wat je denkt, Richard: die aanslag was toch gepleegd door Al Qaida? Wat je niet weet, is dat dit in samenwerking met de IRA was.”

Richard luisterde nauwelijks naar Donald. Hij zag voor zich hoe hij diens revolver afpakte en hem doodschoot, samen met die manipulerende trut Glory. Zij had hem bespeeld alsof hij een speeltje was! Even sloot hij zijn ogen, toen hij beseftte dat hij feitelijk hetzelfde had gedaan met zijn minnaressen. Toch was dat anders. Per slot van rekening waren ze allemaal getrouwd. Hij was altijd heel duidelijk tegen ze geweest, dat het hem alleen maar om de seks ging. Maar hij wist dat de meesten van hen ongelukkig in hun huwelijk waren. Een paar wilde zelfs verder gaan met hem. Zoals Joyce en Helen...

“Hé, wel bij de les blijven!” Donald duwde de revolver onder zijn kin. “Kijk me aan wanneer ik tegen je praat!”

“Val dood!”

“O, zijn we boos? Jij bent toch degene die mijn vrouw heeft geneukt of niet?” Glory lachte hardop en boog naar hem toe. Ze likte zijn wang alsof het een ijsje was. “Het was leuk, totdat je serieus werd, lieverd,” zei ze met een zwoele, plagerige, stem. “Maar Donald is meer mijn type.”

“Ik zou het niet beter kunnen zeggen,” zei Donald met een glimlach. “Waar was ik ook alweer?” Donald fronste even zijn wenkbrauwen. “O ja, ik weet het weer. Zoals ik je vertelde, heeft Ian in opdracht van de IRA samengewerkt met Al Qaida. Wat denk je dat hij zal doen als hij weet dat je zijn vrouw hebt geneukt?”

Glory maakte met haar wijsvinger demonstratief een snijbeweging over haar keel.

“Zoals Glory je duidelijk maakt, zal hij niet al te blij zijn. We spelen met de gedachte om hem te vertellen dat jij hierachter zit. We hebben een anonieme tip gegeven waar de minnaar van zijn vrouw woont. Hij weet nog niet je ware identiteit,” zei Donald.

“Heb je het niet op het nieuws gehoord? Er was een explosie in het appartementencomplex waar jij woont. De politie vermoedt dat het een gasexplosie was, maar wij weten beter, toch Donald?”

“Uiteraard! Het was gewoon een bomexplosie!”

“Wat wil je van mij?” vroeg Richard met een stem die rauw klonk door de emoties. Als hij niet uitkeek dan zou hij zijn zelfbeheersing verliezen en dat zou niet verstandig zijn aangezien Donald hem nog steeds onder schot hield. Met moeite slikte hij een dikke prop weg.

“Ik wil dat je dit land verlaat. We geven je een maand de tijd om je boek af te maken. Als je het boek binnen een maand af hebt, dan zullen wij Ian nooit vertellen dat jij de minnaar van Helen was. Maar als je het boek niet binnen een maand afkrijgt, zullen we Ian alles vertellen en hem de foto’s laten zien die wij van jou en Helen hebben.”

“Je hebt niet veel keus, Richard. Als je hier blijft, zullen we Ian de foto’s geven en kun je er zeker van zijn dat de mensen van de IRA je zullen vinden en vermoorden. En als je niet binnen een maand je boek af hebt, zal je voor de rest van je leven moeten vluchten. Het zal ons niet verbazen als Ian ook zijn bronnen bij Al Qaida zal inschakelen om je te vinden en dan blijven er nog maar heel weinig plekken over waar je kunt schuilen.”

2 – Je loog tegen mij

Richard voelde zich verraden. Er stroomden tranen over zijn wangen terwijl hij terugliep naar zijn auto.

Glory, de vrouw van zijn dromen, de vrouw met wie hij oud wilde worden, had hem voorgelogen en bedrogen. Samen met haar man had ze een vuil spel gespeeld, alleen maar om geld.

Kwaad schopte hij een paar keer tegen Glory's wagen tot hij een beetje bedaarde. Hij veegde de tranen uit zijn ogen en stapte in zijn eigen auto.

“Stelletje klootzakken!” schreeuwde hij nog voordat hij het portier sloot en de wagen startte. Hij trapte het gaspedaal volledig in en deed de radio aan en hoorde de nieuwslezer zeggen: “Vroeg in de ochtend is Londen opgeschrikt door een gasexplosie in een flatgebouw in Weston Street. Door de explosie is het gebouw in elkaar gestort en zijn diverse woningen in brand gevlogen. De brandweer heeft het vuur inmiddels onder controle. Het aantal slachtoffers is nog onbekend, maar de politie verwacht dat er minstens honderd mensen zijn omgekomen. Hoewel alles nog in onderzoek is, wijzen alle sporen erop dat de gasexplosie bij de verwarmingsketel van het gebouw heeft plaatsgevonden.”

Met een schok schakelde hij de radio uit. In eerste instantie dacht hij dat ze hem alleen maar een verhaaltje op de mouw hadden gespeeld. Maar nu was hij daar niet meer zo zeker van; hij woonde immers in Weston Street.

Hij realiseerde zich dat hij inderdaad het land moest verlaten als hij dit wilde overleven. Maar waar moest hij heen en wie kon hij nog vertrouwen?

Woest rukte hij aan zijn stuur vanwege een scherpe haarspeldbocht in de weg. Op het nippertje wist hij een kat te ontwijken door opnieuw een flinke ruk aan zijn stuur te geven. Zijn wagen schudde en

de banden gierden protesterend maar hij behield de controle over het stuur. Binnensmonds vloekte hij: "Klotebeest! Nu heb je nog maar acht levens over. Ik hoop dat je er wat van geleerd hebt!"

Hij reed door totdat hij langs de kant van de weg een motel zag. Daar parkeerde hij zijn wagen en boekte een kamer.

De kamer die ze hem hadden toegewezen toonde een versleten plek in het tapijt. Met een zucht ging Richard op bed zitten. Er zat een diepe kuil in het matras. Hij rolde met zijn ogen en staarde naar het plafond. Daar was een vochtplek te zien. Hij wreef over zijn ogen en haalde het mes dat hij op zak had tevoorschijn. Met zijn vingers streek hij langs het scherpe blad. Hij stond op en stapte de aangrenzende badkamer binnen. Zijn blik gleed naar de spiegel en hij keek naar zijn evenbeeld. In gedachte zag hij het lachende gezicht van Glory voor zich.

"Richard, ik hou van je!" zei ze en ze kuste hem. Haar gezicht ver-
vaagde.

"Je loog tegen mij. Hoe kon je?" vroeg hij hardop, wetende dat ze hem niet kon horen. Zijn mobieltje ging over en hij dacht: laat maar bellen.

Hij drukte het mes tegen zijn pols. Een kleine snee en dan zou het allemaal voorbij zijn. Zijn leven was toch geen stuiver meer waard nu de IRA hem op de hielen zat. Zijn ademhaling werd oppervlakkig en hij begon zich duizelig te voelen. De afgelopen uren waren uitputtend geweest.

In een flits meende hij in de spiegel de silhouetten te zien van Donald en Glory. Snel keek hij over zijn schouders, maar hij was alleen. Dat kon ook niet anders. Hij vroeg zich af of hij ze niet neergeschoten had nadat hij Donalds revolver had afgepakt. Maar dat had hij niet gedaan; dat was alleen in zijn verbeelding geweest.

Hij beet op zijn onderlip om zijn angst te overwinnen. In gedachte zag hij het echtpaar triomfantelijk voor hem staan. Nee, hij gunde hun niet de overwinning. Als hij dood was, dan kregen zij niets! Hij was er zeker van dat de politie zijn dood grondig zou onderzoeken en het uitgeversechtpaar achter slot en grendel zou zetten. Maar hij vergat even dat zijn woning waarschijnlijk was opgeblazen door een bomex-

plosie, een gasexplosie of door wat dan ook. Dus hoe, in vredesnaam, zou de politie er ooit moeten achter komen dat zijn dood was veroorzaakt door de dreigementen die Maryland had geuit?

Het liefst zou hij een flinke dosis slaappillen innemen, maar helaas was hij aangewezen op zijn mes. Als het snijvlak mijn slagaders raakt, zal ik leegbloeden.

Hij staarde naar de vuile vloertegels en ademde diep in. Ik val op de grond en zal waarschijnlijk een poging doen om met een handdoek de wond te stelpen en om hulp roepen. Dat wilde hij echter ten koste van alles voorkomen. Dan hadden de Marylands immers gewonnen.

Hij legde het mes neer, deed zijn horloge af en keek naar de blauwe handdoek die aan een rek hing. Die zag er versleten uit, maar was wel schoon. Hij wierp hem naar de slaapkamer en sloot de badkamerdeur. Hij moest een paar keer goed trekken voordat die in het slot viel. Hij pakte het mes op en kneep zijn ogen dicht. Er was geen andere uitweg. Hij maakte een voorzichtige snijbeweging over zijn huid. De pijn trok door hem heen en onwillekeurig opende hij zijn ogen.

De eerste bloeddruppels verschenen aan de oppervlakte van zijn huid. Een paar ervan kwamen op de badkamertegels terecht. Het zweet liep langs Richards neus en vermengde zich met snot en tranen. Ondanks zijn angst voor de dood maakte hij opnieuw een snijbeweging. Het mes sneed door zijn vlees en de pijn werd scherper.

Geïrriteerd wreef hij over zijn ogen en liet het mes kletterend uit zijn handen vallen. Hij keek naar zijn bebloede hand en dacht: mijn god, wat heb ik gedaan?

Vertwijfeld keek hij om zich heen terwijl hij met zijn rechterhand de snee in zijn pols dicht drukte. Het deed pijn. Zijn blik gleed naar de deur en hij dwong zichzelf om in beweging te komen. Duizeligheid maakte zich van hem meester. Hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen en zakte door zijn knieën.

* * *

Richard zweefde door de lucht. Hij opende zijn ogen, maar er was niets te zien, behalve de duisternis. Het boezemde hem angst in en hij

begon te gillen. Er kwam echter geen geluid over zijn lippen. Hij probeerde zich te bewegen, maar was er niet zeker van of hij daadwerkelijk in beweging kwam, want hij voelde helemaal niets.

Toen herinnerde hij zijn zelfmoordpoging. Had hij dat echt gedaan? Maar hij was van gedachte veranderd. Verdiende hij geen tweede kans? Waarom voelde hij niets? Het was alsof hij deel uitmaakte van de wind. Hij spande zich tot het uiterste in om wat te zien, maar was volledig omringd door duisternis. Of nee, niet helemaal. In de verte scheen een lichtbundel. Alsof hij in een tunnel was. Een onzichtbare kracht dreef hem in de richting van het licht. Of liep hij er naartoe?

Een moment later bevond hij zich in een bos en hij hoorde de vogeltjes fluiten dat het een lieve lust was. Hij voelde de warmte van de zon op zijn gezicht. Hij klopte langs zijn lichaam en staarde naar zijn handen. Hij leefde nog! Verwonderd keek hij om zich heen. Deze plek herkende hij uit zijn jeugd. Hij staarde naar het meer waar hij ooit zo graag in zwom. De groene boot lag nog steeds in het water. God, wat had hij hier veel gelukkige momenten gekend. Hij wierp zijn armen in de lucht en begon te juichen.

“Richard, daar ben je dan,” hoorde hij een bekende stem zeggen. Hij staarde in het vriendelijke gezicht van zijn buurmeisje en zijn hart maakte een sprongetje van blijdschap. Hij zakte door zijn knieën en sloeg zijn armen om haar heen toen ze zich in zijn armen wierp.

“Cathleen, ik ben zo blij je te zien!”

“Ik ben ook blij, Richard, maar je tijd is nog niet gekomen. Je bent nog niet zover!”

“Wat? Hoe bedoel je?”

Ze lachte vriendelijk en duwde hem omver. De bodem verdween onder zijn voeten...

* * *

Een moment later keek hij versuft om zich heen, waar was hij? Waar was het bos en waar was Cathleen, zijn vriendinnetje, met wie hij zo veel leuke momenten had gekend in zijn jonge jaren? Ze was ver-

dronken toen hij negen was. Hij keek om zich heen en kwam tot het besef dat hij nog in de badkamer was.

Zijn blik gleed naar het mes vlak bij zijn voeten. Hij schopte het weg en slikte een paar keer. Op zijn rechterpols zag hij een dun korstje van opgedroogd bloed. De snijwond was te oppervlakkig om dodelijk te zijn en hij haalde opgelucht adem. Hoewel de vooruitzichten niet zo denderend waren, wilde hij het nog niet opgeven.

Opnieuw rinkelde zijn mobieltje. Hij dwong zichzelf overeind en duwde de deur open. Op handen en voeten bereikte hij de slaapkamer. Hij hees zich aan de rand van het bed omhoog en liet zich erop vallen. Vermoeid bleef hij even liggen en pakte zijn mobieltje.

“Met Richard,” hijgde hij.

“O, hallo, Richard. Met John.”

“John?”

“Je weet wel: John, uit Boston.”

Richard schudde met zijn hoofd om het duffe gevoel van zich af te zetten. Toen herinnerde hij zich weer wie John was. Hij was zijn studievriend die naar Boston was verhuisd en nu samenwoonde met Carl.

“Hoi, John, leuk je stem te horen.”

“Zeg, herinner jij je nog dat ik je had verteld dat ik samen met Carl een kunstgalerie zou beginnen? Nou dat is een groot succes! Volgende week vieren wij ons tienjarig bestaan met een nieuwe expositie en we zouden het een eer vinden als jij hier ook bij aanwezig kunt zijn. Voor ons zou het een goede publiciteitsstunt zijn als je kunt komen. Maar daar gaat het ons natuurlijk niet om. Het is al zolang geleden dat we elkaar voor het laatst hebben gezien. Het zou fijn zijn als je ons komt opzoeken. Als we dit kunnen combineren met ons tienjarig bestaan, dan is dat mooi meegenomen, maar geen must.”

Richard juichte van binnen. Dit telefoontje kwam precies op het juiste moment! Het was zijn ticket om het land te verlaten. Het geluk had hem nog niet in de steek gelaten.

“Dat lijkt me heel leuk om te doen. En ik heb er geen bezwaar tegen om ook bij jullie feest aanwezig te zijn,” zei Richard snel. Wie weet kon hij in Boston wel een nieuw bestaan opbouwen, ver weg van Donald en Glory. Hij wilde ze nooit meer zien!